

Ved Fastsættelsen af Tallet af sceniske Kunstnere, der skulle kunne faa lgl. Ansættelse, har man nærmest haft Antallet af dem for Dje, der kunne ventes at være i 1ste Jentklasse A og B.

Tallet 15 af Kapelmedlemmer, der skulle kunne faa kongelig Ansættelse, svarer til Antallet af Medlemmer i Kapellets tre øverste Lønningsklasser. Tallet af Embedsmænd og Funktionærer, der skulle kunne faa kongelig Ansættelse, er efter Forslaget 4 (1 i Bureauet og de 3 i § 3 nævnte Embedsmænd).

III. Lønningsforhold.

Den Tanke, at regulere Personalets Lønningsforhold nøjagtigt for hver enkelt og særlig i Overensstemmelse med det ellers nu i saa stort Omfang gennemførte Princip ved fortsatte Stigninger efter vedkommendes Tjenesteaalder, en Tanke, som paa tidligere Stadier af Kommissionens Forhandlinger har været fremsat og prøvet, kan der kun i ringe Grad være Tale om at bringe til Udførelse ved Teatret. To Omstændigheder stille sig hindrende i Vejen herfor. Den ene Hindring skriver sig fra Størrelsen af det Tilskud fra Staten, som Kommissionen har beregnet. Det er klart, at med det nævnte Lønningsystem vilde ingen Sikkerhed kunne vindes for Dagtagelsen af denne Grænse. Jo større og mere omfattende Personalet var, desto lettere kunde det tænkes, at der til en given Tid stod saa mange paa de højere Lønningsstater, at Grænsen vilde overskrides, medens det henstod i det uvisse, om og naar Forholdet vilde forandre sig saaledes, at Bægtfaalen sank til den anden Side, under den beregnede Grænse. Men selv om der kunde ventes Tilslutning til en Lønningsordning efter den nævnte Tanke, naar blot en Gennemsnitsberegning ikke førte ud over den berørte finansielle Grænse, maatte en anden og væsentligere Omstændighed hindre Antagelsen af en saadan Ordning, nemlig at den ikke levner Teaterstyrelsen den Frihed til at afpasse Lønningsforholdet efter de individuelle Tilfælde af Krav, som Styrelsen maa hævide for sig i videst mulig Udstrækning. For de fleste og største Grupper af det til Teatret knyttede Personale vilde hin Ordning derfor slet ikke kunne passe. Idelig og idelig vilde den vise sig hindrende for den Frihed i Bevægelsen, som en Opgave, der skal følge de skiftende Forholds Krav og Behov, forudsætter. Det vil derfor findes, at Forslaget kun paa et enkelt Punkt har optaget en Ordning efter det fremstillede

Princip, nemlig i et Tilfælde, hvor det sidstnævnte Hensyn ikke gør sig gældende.

Dette Tilfælde angaar Bureauchefen, se Forslagets § 2. Bistnok kan man her tænke sig, at en anden Ordning af Bureauets Styrelse i den kommende Tid anses for hensigtsmæssigere. Men dette Hensyn, der kun er fjært beslægtet med det nys omtalte, har man taget i Betragtning ved at undgaa at gøre Stillingen lovfast for bestandig, saaledes som den tilføjede Bestemmelse viser.

Vortset fra det anførte Tilfælde har Forslaget hverken ved selve det kunstneriske Personale eller ved Embedsmænd og Funktionærer foreslaet nogen mere det enkelte gaaende Ordning af Lønningsforholdene, end hvad der maatte anses nødvendigt af Hensyn til Pensjonsretten i Almindelighed og særlig af Hensyn til Forslaget om, at Pensionerne skulle bæres af Teatret selv ved Tilskud til Pensjonsfonden. Inden for de derved dragne Grænser er det altsaa Meningen, at Teaterbestyrelsen skal have saa megen Frihed til at at ordne Lønningsforholdet efter hvert individuelt Tilfælde af Krav, som den nødvendige finansielle Grænse (for pensionsgivende Lønning og ikke-pensionsgivende Honorar tilsammen, jfr. § 18, 4de Stykke) tilsteder. Heraf følger da, at der ikke ved de paagældende Lønningsbestemmelser er givet nogen enkelt et Krav paa noget bestemt Beløb. De give i det højeste (nemlig hvor der er givet Maksimumsbestemmelser for den enkeltes Lønning) kun en Udsigt til, hvad den paagældende kan naa, og drage i øvrigt de nødvendige Grænser for Styrelsens Frihed, ved i Forslaget udtrykkelig udtalte Maksimumsbestemmelser eller ved de i Finansloven givne Bevillinger.

Hvis den Pensjonsret, Forslaget indeholder, var den almindelige for Embedsmænd gældende, ensartet for alle og udredt af Statskassen, vilde der maatte kun behøves en almindelig Maksimumsbestemmelse for den pensionsgivende Lønning af hele Personalet. Et saadant Forhold, skønt ikke sædvanligt, er ikke ukendt. Saaledes er ifølge Lov af 18de Marts 1871, § 23, Forholdet ved det lgl. Akademi for de skønne Kunster og ved Kunstfamlingerne. Dette Maksimum i Forbindelsen med Størrelsen af det til Honorarer paa Finansloven bevilgede Beløb vilde da være de eneste nødvendige Grænser for Teaterstyrelsen. Denne maatte fremdeles i Overensstemmelse med de gældende Regler (se Finansloven) kunne anvende som Honorar, hvad der maatte spares paa Kontoen for pensionsgivende Lønning. Men Forslagets særlige Regler om Personalets Pensionering kræver videregaaende Begrænsninger. Baaede Hensynet til de to